

[J. O. Krag.]

gevejr i Europa på grund af D-marken eller dollaren, så stormer det i Danmark, og det ville være klogt, om man for at skaffe sig tid til at gennemføre det økonomiske reformprogram sørgede for at få konsolideret den korte gæld og få den byttet om til en lang gæld. Og jeg tror nu nok, at forhandlinger med valutafonden åbner større muligheder, end økonomiministeren lod forstå, men jeg har ikke sagt, og socialdemokratiet har ikke sagt, at det udelukkende skulle være valutafonden, vi skulle forhandle med.

Så er det, som om statsminister Baunsgaard vil gøre indkomstpoltikken til et stort aktiv for sig i valgkampen. Han må jo selv skønne over, hvad han vil gøre, men jeg går ud fra, at vi har fået ganske nøjagtig den indkomstpoltik, regeringen ville have. Jeg må gå ud fra, at vi i 1970-71 under overenskomstforhandlingerne, under tjenestemandsförhandlingerne, fik ganske nøjagtig den indkomstpoltik, som statsministeren er 100 pct. tilfreds med. Det kan da ikke være anderledes. Statsministeren råder over en regering, der sammenlagt har et flertal i det høje ting på 20 mandater, og derfor må han have fået nøjagtig den indkomstpoltik, han ønskede. Man må gå ud fra, at der er blevet gennemført nøjagtig alt det, som man mente det var rigtigt at føre igennem, for ellers havde man ført mere igennem. Hvis man mener, der er sket noget, der ikke er fuldt forsvarligt, så ville man have rettet det, man har magten til det, man har flertallet til det. Hvis man ikke har fået den ønskede indkomstpoltik, så er det regeringens ansvar alene, og det er selvfølgelig i ganske særlig grad statsminister Baunsgaards ansvar. Nu vil jeg erkende, at der kan være sket det, at de meget ambitiøse indkomstpoltiske planer, statsministeren lagde op til, er blevet forhindret af medlemmer af hans regering, måske af ham selv på grund af svigtende mod til at gennemføre dem, da det kom til stykket.

Jeg har jo oplevet statsministeren ikke bare i den situation, som socialdemokratiets politiske ordfører omtalte, da det var statsminister Baunsgaard, der faktisk gjorde sig til hovedmand for at myrde indkomstpoltikken i 1967. Jeg har også oplevet statsminister Baunsgaard, da han var handelsminister; og da presset kom fra erhvervene efter

en vellykket indkomstpoltisk helhedsløsning om at få sløffet pristalsreguleringen i utide, så kunne den daværende handelsminister ikke stå fast. Det er jo muligt, det er gået på tilsvarende måde her.

Jeg vil gerne gentage, hvad jeg sagde i tv, at det nytter ikke, man tror, at man i slagordet „indkomstpoltik“ har fået et hemmeligt våben, der løser alle økonomiske problemer, for det har man ikke, og det har man ikke i noget land. Det nytter heller ikke, at statsministeren henviser til Harold Wilsons indkomstpoltik under labourregeringens fortrinlige virksomhed i England. Jeg har i sommer læst George Browns erindringer, hvor han fortæller om, hvor meget og hvor lidt der kom ud af meget store og meget heroiske anstrengelser. Man kan ikke gennem en indkomstpoltik hindre, at de indkomstdannelser, som udbud og efterspørgsel tilsiger, realiserer sig. Man kan forsinke det, man kan skære gevækster væk, man kan lave en helhedsløsning, der holder, så længe de, der står for den, kan blive enige om at holde fast ved den, men man skal ikke tro, at man hen over hovedet på finanspoltik, hen over hovedet på pengepoltik, hen over hovedet på styringen af kapitalen, bare ved at gennemføre indkomstpoltik kan løse alle problemer, for det kan man ikke. Men det var jo, som om statsministeren ville hale det hele frem igen. Vi hørte om, at han ikke ville vente med at bruge indkomstpoltikken til en faretruende situation, han ville permanent omlægge den måde, indkomstdannelsen sker på. Det var næsten, som om bebudelsen af det økonomiske systemskifte blev gravet op igen. Jeg er bange for, at statsministeren her reklamerer for en vare, han ikke kan levere, og igen bebuder en politik, han er ude af stand til at gennemføre. Derimod tror jeg, det er fuldstændig rigtigt, at en kommende socialdemokratisk ledet regering i god til vil kunne føre forhandlinger med alle arbejdsmarkedets parter, forhandlinger, der foregår i en helt anderledes tillidsfuld atmosfære, end det har været muligt for denne regering at skabe. Det kunne vi gøre i 1963. Statsministeren ved det; han var medlem af den regering, der gjorde det. Den indkomstpoltik, der blev gennemført i 1963, blev gennemført med accept fra lønmodtagernes organisationer. Den indkomstpoltik, statsministeren affli-